

Fremdeles er der talt om, at enkelte Kommuner ikke skulde have gjort sig synderlig Umage ved Indkjøbet af Heste. Det er nu let nok at sige noget Saadant, men jeg troer, det lader sig paavise, at man paa flere Steder, hvor de høiere Priser ere givne, har gjort sig mere Umage, end paa andre Steder, hvor man har faaet dem for billig Priis. Der kan i en Egn være saadanne lokale Forhold, som gjøre, at en enkelt Kommune, uagtet den gjør sig den største Umage for at købe Hestene til billig Priis, kommer til at betale dem dyrere. Man har Exempel paa, at Kommuner have indbudt samtlige Beboere til at møde med de Heste, som de være villige til at sætte, og at man har forhandlet med hver enkelt Eier derom, men desuagtet har man senere fundet, at man andetsteds kunde faae billigere Kjøb. Skulde man nu derfor sige, at saadanne Kommuner ikke have gjort sig synderlig Umage, skjøndt de havde forhandlet med Sognets egne Beboere og ikke hos dem kunde faae billigere Kjøb? Nei, den Priis, der er givet, staaer aldeles ikke i nogen Forbindelse med, om man har gjort sig Umage eller ikke; mange Sogne ere komne meget let til deres Heste og have, som sagt, faaet dem billigere end andre, der have gjort sig stor Umage; det ene staaer ikke i noget Forhold til det andet. — Jeg gjentager med Hensyn til den Indvending, der er reist fra den ærede Rigsdagmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at vil han oprette den „Methode“, der her er fulgt, saa maa han stemme for Fleertallets Forslag; — det kan lade sig gjøre at begaae en Uretfærdighed af den Slags een Gang, men det lader sig ikke forsvare at gjøre det oftere.

Finantsministeren: Det Spørgsmaal, der fornemmelig har Interesse for mig, er naturligtviis, at der ikke skal gaae for mange Penge ud af Finantskassen til dette Diemed. Om Pengene gaae ud paa den Maade, at man udbetaler Distrikterne et Beløb, der svarer til det, der er betalt for Hestene, thi jeg antager,

at det egentlig er det, der er tilfigtet, eller saaledes, at man holder sig til, hvad der er foreslaaet af Mindretallet, er Noget, der jo ikke har særlig Interesse for Finantsministeriet. Naar det er sagt, at Bidraget udelukkende falder paa Hartkornet paa Landet, saa er det ikke rigtigt, thi i det Forslag, der er fremlagt om Krigsskat, er der netop taget et væsentligt Hensyn til den Byrde, som Hesteudredningen har paaført Landets Hartkorn. Det maa med Hensyn til Uligheden i de leverede Hestes Værdi bemærkes, at en saadan Ulighed fremkommer altid, naar man forlanger en Gjenstand udredet in natura. — I dette Tilfælde forlanger man fra hvert Sted en Hest leveret; men om denne Hest paa det ene Sted kommer til at koste noget Mere end paa det andet, bliver de Paagjældendes egen Sag; det kan jo være, at Bidrag af Mandskab falder paa samme Maade besværligere for den ene Deel af Landet end for den anden, fordi Arbeidskraften paa det ene Sted er mindre end paa det andet. Saaledes vil Udredelsen af ethvert Bidrag in natura falde noget mere eller mindre besværligt paa de forskjellige Egne af Landet. Naar jeg skulde overveie de to Systemer, der her staae ligeoverfor hinanden, saa maa jeg for det Første bemærke, at jeg anseer det for aldeles umuligt at lægge Taxationskommissionernes Ansættelse til Grund for Erstatningen. Det er oplyst, og det forholder sig uden Tvivl saaledes, at man har brugt to ganske forskjellige Fremgangsmaader. Nogle Steder, f. Ex. i det Amt, hvor jeg boer, har man sat en Priis af 150 Rdl. paa alle Heste, saa at ingen Hest er taxeret under det og ingen er forudsat at have kostet mere; andre Steder har man betragtet de 150 Rdl. som det, den bedste Hest var værd, og saa gjort et forholdsvis Afslag for de ringere. Nu er det en Selvsølge, at saadanne Taxationer kunne aldeles ikke tjene til nogen Veiledning med Hensyn til den Erstatning, der skal gives. Dersom man vil slaae ind paa det System, der er foreslaaet af